

Arrest

nr. 68 860 van 20 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 december 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 8 juni 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 juli 2006 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 december 2007 treft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 8 juni 2011 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 01/2006 in België verblijft, de bedoeling zou hebben zich in België te integreren, de Nederlandse taal wenst te leren en hiervoor inspanningen doet, werkbereid is en een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Bovendien legt zij in verband met enige vorm van integratie geen enkel stavingsstuk voor. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag dd. 26/01/2006 werd afgesloten op 14/06/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen, aan betrokkene betekend op 15/06/2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure – namelijk bijna 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de problemen in het land van herkomst betreft dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat haar leven in gevaar zou zijn bij een terugkeer. Er dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen in haar beslissing dd. 14/06/2006 concludeert dat betrokkene's asielaanvraag bedrieglijk is. De verzoeker voegt geen enkel nieuw element die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het argument dat betrokkene in zijn land van herkomst op een niet-menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven gezien zij geen familieleden heeft bij wie zij terecht zou kunnen, zij haar huis kwijt is en verder geen bezittingen meer heeft en er aldaar geen sociaal vangnet bestaat; het lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ongeveer 29 jaar in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Aangaande het argument dat betrokkene sinds haar aankomst in België nooit problemen heeft ondervonden van anderen, zij over een blanco strafregister beschikt en nooit een gevaar voor de Belgische openbare orde heeft betekend dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat betreft aangehaalde argument de lopende schoolverplichting van betrokkene; dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar betrokkene meerderjarig en niet schoolplichtig is en zij evenmin bewijzen kan voorleggen dat zij als volwaardige leerling aan en door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven

Wat het invoeren van art.8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in beschikbaarheid staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 8 juni 2011 betekend werd onder de vorm van een bijlage 13, vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten ;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in haar paspoort. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1 In wat als een eerste middel kan beschouwd worden, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster de schending op van *“artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Na het citeren van de eerste bestreden beslissing betoogt verzoekster als volgt:

“(…) Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat de aanvraag werd ingediend op 04.07.2006. Er werd op 19.12.2007 een beslissing genomen.

Slechts op 08.06.2011 werd de beslissing aan verzoekster betekend.

Dit betekent dus dat DVZ 3 jaar en iets meer dan 6 maanden heeft gewacht om verzoekster op de hoogte te brengen van de beslissing.

Dat dit een overdreven lange periode is om een beslissing te betekenen.

Immers al die jaren dacht verzoekster dat haar aanvraag in behandeling was.

Immers zij komt in aanmerking voor regularisatie. Zij voldoet aan de voorwaarden van de instructies van 19.07.2009.

Zij komt in aanmerking voor regularisatie op basis van prangende humanitaire situatie.

Dat de minister de discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen of betrokkene dan wel of niet zou voldoen aan de voorwaarden voor prangende humanitaire situatie.

Immers in de instructie van 19.07.2009 werd het volgende vermeld:

Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet kan van ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden , zodat een verblijf in België de enige oplossing is, moet als een prangende humanitaire omstandigheid worden beschouwd

De instructie verduidelijkt prangende humanitaire situatie:

2.1. tot 2.6 : verzoeker behoort tot de kwetsbare groep van personen

“Elke situatie die dermate klemmend is dat de persoon zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is, moet als prangende humanitaire situatie worden beschouwd. De instructie noemt enkele categorieën van personen die vandaag kunnen worden geregulariseerd wegens “een prangende humanitaire situatie”. Dit is geen exhaustieve lijst.

Een bijzondere aandacht gaat bij dit punt naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.”

2.1 — 2.6 van de instructie waarbij eveneens het volgende wordt verduidelijkt:

Deze opsomming neemt de discretionaire macht niet weg die de minister of zijn gemachtigde bezit om andere gevallen dan deze die opgesomd worden in 2.1 -2.6 , te beschouwen als prangende humanitaire

situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij gaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.

Dat verzoekster dan ook omwille van haar situatie tot on kwetsbare groep behoort.

Immers haar verloofde en de vader van haar kind woont in België en heeft hier recht op verblijf.

Haar kind is hier geboren en de vader van haar kind woont in België, zij kan dan ook niet terugkeren naar haar land van herkomst.

Bovendien is verzoekster verloofd. Het is in het kader van haar huwelijk dat zij kennis heeft genomen van de negatieve beslissing. Ze ging samen met haar verloofde naar het gemeentehuis om een aangifte te doen van hun huwelijk.

Slechts toen heeft zij vernomen dat er een negatieve beslissing is.

Dat DVZ dan ook in de beslissing stelt dat artikel 8 EVRM niet kan ingeroepen worden daar het hier niet van toepassing is.

Het is juist in dergelijke dossiers waar artikel 8 EVRM van toepassing is.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

" 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s 'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dat dit betekent dat artikel 8 van het EVRM hier kan toegepast worden.

Immers zij vormen een gezin! Zij hebben een aangifte gedaan van het huwelijk. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven : Dat hun gezinsleven dan ook dient beschermd te worden.

Dat DVZ dan ook niet kan stellen dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekster's aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier geen rekening mee heeft gehouden. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is en de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel poogt verzoekster een schending voor te houden van artikel 9 van de Vreemdelingenwet en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster stelt dat de beslissing op 19.12.2007 werd genomen, maar dat de beslissing pas op 8.06.2011 aan verzoekster is ter kennis gebracht. Verzoekster stelt dat dit een overdreven lange periode is om een beslissing ter kennis te brengen. Ze stelt dat ze in aanmerking komt voor de instructie van 19.07.2009. Verder stelt verzoekster dat ze verloofd is en de vader van haar kind in België woont. Verzoekster stelt dat de gemachtigde verkeerdelijk stelt dat art. 8 EVRM hier niet kan worden ingeroepen.

Op 19.12.2007 heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid beslist om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, derde lid onontvankelijk te verklaren met bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Blijkens het administratief dossier werd op dezelfde dag per brief aan de raadsman van verzoekster meegedeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd geweigerd en de motieven van de beslissing in de aan de gemeente gerichte brief staan vermeld. Via haar raadsman had verzoekster reeds kunnen weten dat er een beslissing werd genomen.

Voorts blijkt dat de bestreden beslissing op dezelfde dag werd overgemaakt aan gemeente Leuven teneinde aan verzoekster ter kennis te brengen. De bestreden beslissing kon echter niet aan verzoekster worden overhandigd nu zij niet kon worden aangetroffen. De gemachtigde heeft geenszins '3 jaar en 6 maanden gewacht' om verzoekster op de hoogte te willen brengen.

Dat de bestreden beslissing pas op 8.06.2011 aan verzoekster werd ter kennis gebracht, kan dan ook niet dienstig aan de gemachtigde worden verweten.

De verwerende partij is bovendien de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de eventuele onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr.

20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op de in het enig middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekster niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, houdende de onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9, derde lid van de Vreemdelingenwet met bevel om het grondgebied te verlaten, zou zijn gebeurd, haar heeft gehinderd in haar mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop zij haar annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekster er in haar enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn. (Zie onder meer: Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr 14 713 van 31/07/2008)

Overigens laat de verwerende partij gelden dat haar kritiek niet de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid zou kunnen verantwoorden.

Het feit dat er niet binnen een redelijke termijn een beslissing zou worden ter kennis gebracht, kan namelijk niet tot gevolg hebben dat haar regularisatieaanvraag dan maar moet worden ingewilligd.

Terwijl verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar de instructie van 19.07.2009, alsmede naar haar aangifte van het huwelijk.

De gemachtigde van de Federale minister van Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met de door verzoekster vermelde gegevens, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing was de instructie van 19.07.2009 nog onbestaande, evenmin was bij het nemen een huwelijksaanvraag ingediend. Verzoekster heeft zich in haar aanvraag niet beroepen op deze elementen.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Op basis van de door verzoekster bij haar aanvraag daadwerkelijk overgemaakte gegevens, mocht de gemachtigde van de minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht oordelen dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op art. 8 EVRM.

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Verzoekster heeft zich geenszins beroepen op haar huwelijk, zodat de gemachtigde hier geen rekening mee kon houden.

De gemachtigde van de federale minister van Migratie- en Asielbeleid handelde bij het nemen van de bestreden beslissing aldus na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek

onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen in uitvoering van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending opwerpen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

2.5. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van (oud) artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegheid.

2.6 In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. Waar verzoekster betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken drie jaar en zes maanden gewacht heeft om de bestreden beslissing te betekenen en opmerkt dat ze *“al die jaren dacht (...) dat haar aanvraag in behandeling was”*, wijst de Raad erop dat de betekenende overheid in deze niet de verwerende partij is doch de stad Leuven. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de toenmalige raadsman van verzoekster, de heer L.V., door de verwerende partij per brief van 19 december 2007 op de hoogte gebracht werd van het feit dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging geweigerd was en dat de motieven vermeld staan in de brief gericht aan de gemeente. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden al die tijd in de waan te zijn geweest dat haar aanvraag nog in behandeling was. Verder dient de Raad net als de verwerende partij op te merken dat een eventueel gebrek in de betekening geen invloed heeft op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoeksters kritiek aangaande de lange periode om de bestreden beslissing te betekenen, kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (cfr. RvS 1 juli 2005, 147.218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

2.8. Waar verzoekster betoogt dat ze omwille van haar situatie behoort tot een kwetsbare groep en hierbij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid,

en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), dient de Raad op te merken dat verzoekster blijkens het administratief dossier nooit een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend waarbij ze zich beriep op voormelde instructie. De slotbepaling van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt: *“De vreemdelingen die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen. Zij hebben evenwel de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”* Aangezien verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging die ze ingediend had op grond van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet niet meer hangende was, kwam het verzoekster toe een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, wat in casu niet gebeurd is. Ten slotte blijkt uit de lezing van deze instructie dat het criterium inzake het behoren tot een kwetsbare groep een criterium is dat aangewend wordt wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris overgaat tot de behandeling ten gronde van een aanvraag om verblijfsmachtiging, terwijl verzoeksters aanvraag te dezen onontvankelijk verklaard wordt.

2.9. Waar verzoekster haar prangende humanitaire situatie in deze ontleent aan het feit dat haar verloofde, de vader van haar kind, in België woont, dient de Raad op te merken dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging daar geen gewag van maakt. Het feit dat verzoekster verloofd is wordt blijkens het administratief dossier slechts kenbaar gemaakt op 24 mei 2011 wanneer ze zich samen met haar verloofde aanmeldt bij het stadsbestuur van Leuven om informatie aangaande de huwelijksvoltrekking in te winnen. Het kind van verzoekster wordt blijkens het administratief dossier slechts geboren in België op 28 september 2009. Voormelde elementen bestonden derhalve niet op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd. Verwerende partij kan moeilijk verweten worden een kennelijk onredelijke beslissing getroffen te hebben omdat ze geen rekening gehouden heeft met of niet gemotiveerd heeft aangaande elementen die nog niet bestonden op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Het kwam verzoekster toe deze elementen kenbaar te maken aan de verwerende partij via een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging. Ook de motivering in de bestreden beslissing inzake artikel 8 EVRM kan verzoekster niet onderuit halen door te verwijzen naar elementen inzake een gezinsleven die nog niet bestonden op het ogenblik dat verwerende partij de bestreden beslissing trof.

Het eerste middel is ongegrond.

2.10. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad uit onderstaand betoog af dat verzoekster de schending opwerpt van de motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van haar aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden. Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.11. Ook al werd de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend, ze heeft een zelfstandige juridische basis. Ze werd getroffen op grond van artikel 7, eerste

lid, 1° van de Vreemdelingenwet en strekt ertoe de illegale verblijfsstatus van verzoekster vast te stellen. De motiveringsplicht vereist dat de tweede bestreden beslissing feitelijk motiveert waarom artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing is. Dit kan gelezen worden in de tweede bestreden beslissing. Verzoekster betwist de juridische en feitelijke motivering van de tweede bestreden beslissing niet. De Raad ziet niet in waarom de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Dit klemmt des te meer aangezien de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing getroffen en betekend werd. Zelfs indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, quod non, houdt dit op zich geen wijziging in van verzoeksters illegale verblijfssituatie.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA